

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
 Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei, pe jum. an 50 Lei, pe 3 luni 25 Lei,
 — pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85, —
 APARE SĂPTĂMÂNAL

Mai multă credință

Da, să credem cu tărie în sufletul nostru. În fiecare din noi frează o nemărginită putere de nădejde și de pocăință, de însuflețire și de sfințire, o foame și o sete pe care nimic nu o poate înșela, un nedomolit desgust pentru deșertăciunea unei vieți fără Dumnezeu: mulțumiri ușurate, tristeți sterpe, închinări fără miez.

Duhul este puterea nepătrunsă din care se poate scoate mai mult decât cuprinde și care niciodată nu seacă, ca și flacăra unei lumânări care ar putea aprinde tot atâtea alte lumini, câte sunt pe cer fără ca ea însăși să se micșoreze.

Fie că e vorba de a iubi, fie că e vorba de a te ruga fie că e vorba de a muri cu un avânt de nemurire, sufletul este în noi totdeauna gata spre revărsare, la înălțimea tuturor cererilor și a tuturor neputințelor.

Iată puterea care doarme în noi. Lângă trupul fără viață al unei copilă, Isus a mărturisit cu pace: „Ea n'a murit, ci doarme”. Să avem și noi aceeași îndrăzneală spre a trezi sufletul nostru. Chiar în nesimțire, el este de față, gata a se scula.

Dar vai! Poate noi suntem mulțumiți cu moșia în care sufletul ne e cufundat.

Fug zile, se scurg luni, fără ca noi să căutăm a hrăni adevărata noastră ființă, adâncul nostru cel mai de seamă.

Totdeauna cu treabă — niciodată săturați, totdeauna frământați însă niciodată la muncă, cu rîinile pline și inima goală, ne învârtim fără sfârșit în jurul nostru, în mărunta cîtle a ceasornicului, fără a trece niciodată peste cercul strâmt al ceasurilor care urmează și a treburilor care vin una după alta.

Aceasta este o viață de lunatic!

Trăiești lângă ai tăi, dar nu la sânul lor, muncești fără a spori! Cătești fără a cugeta; poate că te rogi, dar fără a te ruga, fără a asculta pe Dumnezeu; avem o religie dar fără a fi stăpâniți de Evanghelie... Dar știți prea bine că nu va rămânea dintr'o viață omenească, decât ceea ce ai ajuns a fi înăuntrul tău. Nu duci cu tine nimic dincolo decât sufletul tău.

Trupul — unealta Duhului e lăsat afară.

Abia atunci se va vedea și înțelege adevărul cuvintelor ce va folosi omul dacă ar câștiga lumea întregă iar sufletul său și-l va pierde.

Prin credință ești mai fericit ca Toma care a pus mâna...

Glasul lui Isus s'aude din prag:

— Pacea vouă!

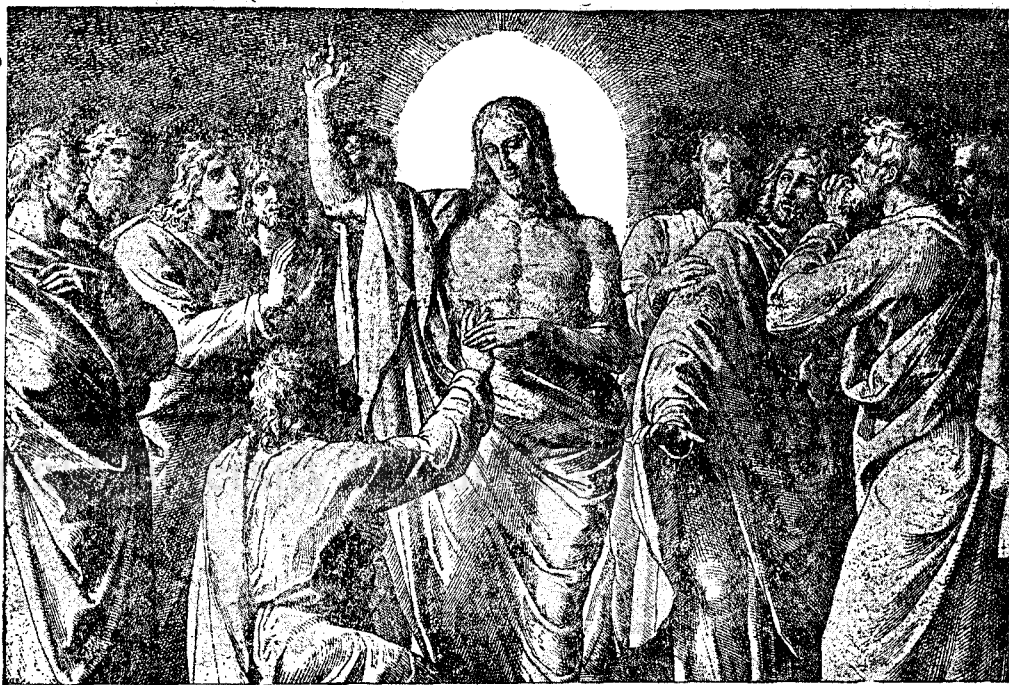
Toma nu era de față. Ceialalți când îl întâlnesc cu grabă îi spun care de care: a înviat Domnul, l-am văzut cu ochii noștri, a stat de vorbă cu noi, a mâncat în fața noastră, i-am auzit dulcele glas..

Toma nu-și poate da seama, aude o poveste, ori visează sau poate îi fapt ce spun Apostolii. El era tulburat până în măduva oaselor de batjocura îndurată de Isus pe Calvar; văzând cum vrășmașii lui au stors și ultima picătură de sânge din stînta Sa Inima care a iubit chiar și pe vrășmași.

Era îngrozit la gândul că Isus nici după moarte n'a fost lăsat în pace de dușmani, ci au prăvălit o piatră grea peste mormânt, au ferecat-o, au pus străji și paznici la mormânt, ca nici pasăre să nu se apropie de mormânt să-i plângă de jale.

La vestea aceasta mare, Toma, în ochi cu două mărgele de lacrimi: privind în zare, cu gândul la Crucea de pe Golgota și la mormânt, zice cu glas rar și moale.

— De nu voiu vedea în mâini ranele cuelor.. Mai mult:

de nu voiu pune degetul meu în ranele cuelor și de nu voiu pune mâna mea în coasta lui străpunșă, nu voiu crede.

Ochii adeseori te înșală. Mulți au avut vedenii. Te poți asigura numai pipăind ca orbul, care e sigur numai pe ce pune mâna.

La 8 zile acelaș dulce glas:

— Pacea vouă!

Și ochii lui Isus îl caută pe Toma.

A venit doar pentru el. Il strigă pe nume:

— Toma, adă-ți degetul tău și-l pune în semnul cuelor și adă-ți mâna de o pune în coasta mea și nu fi necredin-

cios și credincios.

Toma se supune tremurând, și atingând ranele lui Isus, izbucnește în lacrimi fierbinți de pocăință strigând: Domnul meu și Dumnezeul meu.

Isus ca dojană doar i-a spus: — Dacă mai văzut ai crezut. **Fericiți cei cari n'au văzut și au crezut.**

Iată, frați creștini, cea din urmă și cea mai mare fericire: Fericiți cei cari cred fără să fi văzut.

Apostolul Toma e sfânt, dar nu s'a împărtășit de această mare fericire.

Adevărul

Fiul meu!

Nu te supăra de răul care-l suferi în viață

Pentru c'ai lucrat Dreptatea și-ai spus Adevărul
[văru'n față.

E mai bine ca să suferi dela oameni că i-ai spus

Decât dacă nu l-ai spune! — să fii pedepsit de Sus.

Pururea să iei aminte la 'nțeleapta mea povață:
Adevărul totdeauna orișicui să-l spui pe față!
Nu-l ascunde niciodată,

Nici din frică, nici pe plată!

Căci făcând așa, deapururi ți-o fi inima'mpăcată

BINELE

Fiul meu, povăța asta pururea în gând o ține:

Ca în orice zi să cauți

Să faci — cel puțin — un bine.

Că ferice-o fi de tine.

Să știi asta — că se cere

Domnului de vrei să placi!

Nu numai să nu faci răul, ci tu, bine'n veci
[să faci.

SĂ NE ALIPIM DE CREDINȚĂ

Credința este ca o piatră puternică și adevărata libertate este de a stăpâni cineva patimile — zice sf. Ioan Gură de Aur—!

Știința deșartă a lumii de azi „cea cu nume mincinos” cum foarte bine e numită în Ep. I către Timoteiu, a adus multă pagubă sufletelor, de aceea sf. Pavel sfătuește pe credincioși să se păzească și depărteze „de vorbele cele protivnice ale științei cei cu nume mincinos” (I. Timotei 6, 20) pe care știință, unii mărturisindu-o, au rățacit dela credință (vers. 21).

Piatra cea puternică

Deci, zice sf. Ioan Gură de Aur, să fugim de o asemenea știință, și să ne alipim de credință, care este piatra cea puternică. Nici răurile și nici vânturile abătându-se peste ea, cu nimic nu ne vor vătăma, căci noi stăm nevruiți pe aceasta, ca pe o piatră. Dacă avem puternica temelie a credinței, noi stăm în siguranță, nesuferind nici un rău. Cel ce preferă bogăția credinței, va avea lauda, slava, cinstea și plăcerea.

Cele de aici și cele de dincolo

Toate cele de aici sunt nesătmornice, se prefac și sunt într'o schimbare necontenită, pe când cele de sus sunt sigure și fără nici o schimbare.

Ce voești să-ți spun? Despre slavă? Când va muri el, zice, nu

va lua toate, nici se va pogori cu dânsul slava lui — zice psalmistul (Ps 48, 18), ba de multe ori nici chiar trăind nu rămâne cu el slava pe care o are. (Iată de pildă un ministru sau primministru și chiar rege. De îndată ce și-ar pierde locul ce-l ocupă devine un om de rând, supus altora și fără urmă de slava ce-a avut-o mai înainte). Bogatul, îndată ce-a fost călcat de hoți sau și-a pierdut averea, devine un sărac, ca toți ceilalți săraci. Nu însă tot așa e cu cele sufletești. Cine are înțelepciune și o păstrează, cine are credință, dragoste și trăiește o viață după voia lui Dumnezeu, are o comoară pe care nimeni nu i-o poate lua. Pe cel ce se stăpânește pe sine, nimeni și nimic nu-l va putea prefăc în stăpânit și rob.

Ce folos de diademă, dacă ești stăpânit de patimi?

Ce folos poate fi, — zice mai departe sf. Ioan Gură de Aur, de a stăpâni cineva popoare întregi, și a fi în același timp rob patimilor? Și ce vătămare poate fi, de a nu stăpâni pe nimeni, dar în același timp, de a fi mai presus de tirania patimilor? — Aceasta este libertatea (să fie cineva slobod de patimi), aceasta este stăpânire, aceasta este adevărata împărăție, pe când acelea (patimile) sunt sclăvie, chiar dacă

unul ca acela ar avea mii de diademe pe cap. Căci ce folos de diademă, dacă el este robul a o mulțime de stăpâni (patimi) ca iubirea de argint, iubirea de plăceri, mânia și altele.

Barbaria patimilor

Mare este tirania patimilor, când nici chiar cununa ce așteaptă pe cei drepti, nu este în stare de a scăpa pe cineva din acea supunere tiranică. Este întocmai, ca și când cineva ar ceda în mâinile barbarilor și le-ar sluji ca un rob; iar dușmanii voind a-și arăta o mai mare autoritate, îl pune la slujbe josnice să care apă, să slujească la bucătărie, pentruca să-l rușineze cât mai mult. Tot așa se petrece și cu patimile, cari se poartă cu noi mai barbar ca orice barbar.

Cel ce disprețuiește patimile, își bate joc de barbari, pe când cel ce cade sub puterea patimilor, va suferi rele mai mari decât dela barbari. Barbarul când are putere, torturează trupul, dar patimile muncesc sufletul și-l rod din toate părțile. — Barbarul, când are putere predă trupul morții temporale, în timp ce patimile îl predau morții viitoare și veșnice.

Acela este liber, care are libertate desăvârșită asupra patimilor, și acela este rob, care cade sub stăpânirea patimilor dobitocești.

Lumea e robită

Este jalnic să vezi cum o lume întreagă de mari și mici, bogați și săraci, zac robiți în robia cea mare a lui satan și a patimilor de tot felul.

Zornăitul lanțurilor îți înspăimântă auzul, văzând că într'adevăr „lumea în cel rău zace”. Lumea e robită în păcate, iată pîcina tuturor mizeriilor și nenorocirilor de pe pământ.

O singură scăpare

Din partea aceasta decăzută, ori cine ar putea să scape însă, numai să vrea. Aceasta scăpare o avem în Salvatorul cel mare, Isus Mântuitorul, care a venit anume să deslege pe cei legați și să rupă legăturile celor ce ședeau ferecați în ticăloșia păcatului (Psalm 107, 10-14)

Vino la El

Toți cei cari i-au cerut ajutorul au fost mântuiți și și-au dobândit slobozonia.

Frate iubit! Sufletul tău nu suspină după libertate, după slobozonia de sub tirania păcatului?

Domnul Isus vre să dea slobozonia. Crede și vino la El. Știi ce a spus El celor ce veneau la El! Același lucru și-l spun și tie: Nu te teme, crede numai. Căci toate sunt cu puțință celui ce crede.

CREDINȚA

Credința înseamnă a recunoaște harul ce-a venit de sus intrupat în nesfârșita dragoste a lui Isus în iubirea arzătoare care pentru păcătos coborâ de sus din ceruri ca să sufere-aici jos.

A crede'nseamnă-a recunoaște că pentru tine s'a jertfit Isus, pe crucea de ocară, și'ntr'ea vină-a ispășit... păcat, fărădelege grea o a spălat Isus și'n pace iar, cu Dumnezeu prin jertfă te-a adus.

A crede'nseamnă a veni la cel ce te-a iubit și să-ți închini viața ta Celui ce s'a jertfit, și-ai mulțumi neîncetat pentru așa un dar știind, de-acum, că n'ai trăit

pe lume, înzadar...

A crede'nseamnă a veni să intri'n slujba Sa mărturisindu-L neîncetat fără te rușina, ci ca nebun pentru Hristos să lupți neînfricat să faci chiar totul pentru El afară de păcat.

A crede'nseamnă a iubi pe Cel ce s'a jertfit, și-a merge-apoi s'aduci la El pe cel ce-a rățacit, ducând la toți Cuvântul Său preascumpă Biblia să afle orice muritor de jertfa sfântă-a Sa...

A crede'nseamnă a spera nădăjduind mereu în ceace'n Cuvântul Său îți spune Dumnezeu: că după lupte și dureri răsplată vei avea și după grele osteneli îți dă odihna Sa.

A crede'nseamnă a privi mereu la Cruce sus pân'ce dușmanul, biruit, cădea-va jos răpus... astfel, luptând neîncetat, privind la cruce și cântând la Domnul merge-vej.

De-aceia strigă neîncetat și crede tot mereu în Cuvântul sfânt, curat a lui Dumnezeu... Și dacă azi se pare greu un lucru ce-ai dorit ca mâine dacă astăzi crezi, îl vei vedea'mplinit..

Puterea e la Dumnezeu dar prin credința ta lucrează Domnul pe pământ și'n lume voia Sa; deci sus mereu, la Golgota privirea s'o țintim căci prin Isus și jertfa Sa noi totul dobândim

I. M.

Păstrează-ți credința

Mânia și ura în valuri de foc Când vin să-ți răpească al vieți noroc Să știi că atunci e ciasul cel greu, Când te poți desparte de stăpânul tău.

De-aceia ia seama să nu te arunci In iadul cel groasnic cu flăcări și munci. Alungă-ți necazul, gândind ne'ncetat Cum Domnul pe cruce atât a răbdat.

Infruntă mânia și fii răbdător Roagă-te cu lacrimi bunului Păstor, Iar Dânsul, din ceruri te va îmbărbăta Să mergi înainte și să poți lupta—

Așa frățioare, când ești necăjit Uită-te la crucea Celui răstignit, Căci El toteauna îți va da putere Să înfrunți necazuri, să înfrunți durere.

C. T.

Inchinați-vă popoare!

de George Coșbuc

*Inchinați-vă, popoare!
Dumnezeu e bun
El a pus în soare focul
Verii — atât încălzitoare;
Inima-i e sfântul soare!
Stele nouă pune'n locul
Stelilor ce-apun.*

*Inchinați-vă popoare!
Dumnezeu e drept
Binecuvânta-va anii
Celui ce'n căință moare,
Dar deapururi plângătoare
Trisți îi vor avea dușmanii
Inima din piept.*

Inchinați-vă popoare!

*Dumnezeu e sfânt
Dat-a umbră frumuseții,
Spre-a întineri când moare.
Căci atât stăpânitoare,
Vecinica putere-a vieții
Trece prin mormânt.*

*) Nemuritorul poet a publicat mai întâi acest psalm în „Românul” (Arad, la Paști 7 IV 1912) ca să încurajeze pe frații săi ardeleni, atunci greu încercați. Il reproducem așa cum a fost publicat atunci (I. G.)

Citiți plătiți și răspândiți

foaia

„VIEAȚA CREȘTINĂ“

Istorie, pilde și asemănări despre credință

Luăți scutul credinței (Efesoni 6,16)

Ați văzut scut vreodată? Este o armă de apărare făcută dintr-o bucată de tablă groasă pe care o foloseau soldații romani și o purtau pe brațul stâng (așa cum se vede în chipul de alături). Era scut mic și scut mare. Cel mic era cât o tavă mare și era mănuit cu mâna stângă, având rostul să apere capul și pieptul de săgețile aruncate cu arcul. Cel mare era cât o ușă și apăra tot trupul.

Noi, cari ne găsim în luptă cu satan și cu lumea păcatului, încă trebuie să avem un „scut”. Și acesta e credința. Mii de săgeți veninoase aruncă asupra inimii noastre vrăjmașul satan și lumea aceasta, ca să ne omoare sufletește. Dar dacă avem „scutul credinței”, vom putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Trebuie să avem o credință tare și neclintită; o credință care duce la desăvârșită încredere în Dumnezeu, la a cultare întru toate de Dumnezeu și o predare a vieții noastre în totul lui Dumnezeu. Toate sunt cu puțină celui ce are o astfel de credință.

Unul care a mănuit foarte bine scutul credinței a fost Iosif din Biblie, care în clipa când femeia aceea a vrut să-l tragă la păcat a zis: „Cum să păcătoesc împotriva Dumnezeului meu?”. Inșă David, într-o împrejurare însemnată, n'a mănuit scutul credinței și a căzut în păcat cu Bat-Seba.

Ne-am întrebat noi vreodată: De ce vin atâtea căderi chiar și în viața credincioșilor? Pentru că nu folosesc la timpul potrivit scutul credinței.

Fiindcă, cu ajutorul acestui scut, noi putem stinge toate săgețile arzătoare, ale celui rău. Domnul Isus ne dă o viață de biruință, dacă prin credință stăm în necurmată legătură cu El.

Din pricina puținei voastre credințe (Matei 17,20).

Bunul Dumnezeu ne-a făgăduit în sfântul Său cuvânt, toate darurile și binecuvântările cerești și pământești, așa că noi să nu ducem lipsă de nimic, să fim fericiți și îndesurați, în orice vreme și cu toate acestea, nu este așa cu noi. De ce?

De ce suntem așa de săraci, când avem un Tată așa de bogat?

De ce suntem așa de slabi, când avem un Mântuitor așa de puternic?

De ce suntem așa de puțin veseli, când bucuria Domnului ne este dată?

De ce suntem așa de lipsiți de mângâiere când „Dumnezeul mângâierii” este Dumnezeuul nostru?

De ce avem atât de puțină îndrăzneală, când El este cu noi în toate zilele?

De ce atâtea înfrângeri, când Domnul este de partea noastră?...

Răspunsul nu este decât unul singur. „Din pricina puținei voastre credințe.” (Matei 17,20). Căci toate sunt cu puțință celui ce crede, a zis Isus (Marcu 9, 28). Din partea lui Dumnezeu șuvoiul tuturor binecuvântărilor este deschis.

Vorba este: poate acest șuvoiu să curgă nestingerit în inimile noastre. Necredința îl poate opri, credința îi deschide porțile. Credința crede în ceea ce a spus Dumnezeu, îl ia pe Dumnezeu pe cuvânt, pune stăpânire pe cele făgăduite, știe că Dumnezeu nu minte, căci cuvântul Său este adevărul; și, sprijinindu-se în totul pe El poate spune ca sf. ap. Pavel: Pot totul prin Hristos care mă întărește!

O, de am avea și noi o astfel de credință!

Oricine crede în El, nu piere, ci are viața vecinică (Ioan 3, 16).

Un medic fu chemat într-o zi la patul unui greu bolnav. Acesta, pe cât îi era de grea boala,

pe atât era de bucuros și fericit. Ceeace miră foarte mult pe doctor, care avea sufletul plin de amărăciune, deși era sănătos.

Întrebându-l cum poate fi așa de fericit și plin de pace când se găsește într-o stare atât de grea, bolnavul îi spuse că credința în Domnul Isus i-a ajutat să ajungă fericit. Cine crede în El, primește mângâiere, iertarea păcatelor și nădejdea fericirii de veci.

„Ei bine”, zise doctorul —, aș vrea să-mi spui și mie ce este aceea credință în Isus și toate aceste lucruri cari aduc pace,

Bolnavul răspunde:

Domnule doctor, eu înțeleg că nu pot face nimic ca bolnav și-mi pun soarta în mâinile d-tale, mă încred în d-ta. Tocmai așa trebuie să faci și un păcătos ca să fie mântuit: să-și pună încrederea în Domnul Isus.

„Atâta tot?” — zise doctorul — să-și pună încrederea în Domnul Isus?

Da eu n'am făcut decât atât. Mântuirea este un dar gratuit care ni-se dă în schimbul credinței. Dumnezeu ne-a iubit și a dat pe Fiul Său pentru noi pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică (Ioan 3,16): Noi toți suntem păcătoși. Dacă zicem că n'avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Și sângele Lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat (I. Ioan 1,7, 8, 9). Iată cum primim pacea.

Doctorul ascultă cu grije cuvintele bolnavului și sufletul lui începu să se lumineze. Plecă de lângă bolnav „vindecat” de necredință și plin de o bucurie sfântă.

Ca la nuntă!...

Se știe că în timpul revoluției franceze din 1787, au murit uciși din cauza credinței foarte mulți preoți și laici credincoși. Un om oarecare cu numele Violet, a trebuit să conducă într-o zi la locul de osândă 124 preoți credincioși.

Mai târziu, el spuse despre acești preoți: mă toposc de mirare și sunt ca unul eșit din minți căci nu pot să înțeleg nici acum: cum preoții voștri au mers la moarte cu aceeași voioșie cu care ar fi mers la nuntă.

Iată ce însemnează a crede. Si credința care „ține” și în timpul prigoanei, până la moarte, e singura credință adevărată.

Ce fel de credință ai tu cetitorule?

Dacă n'a înviat Hristos?

„Și dacă n'a înviat Hristos, atunci propovădurea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința noastră.” [1 Cor 15,14]

A putut oare cel răstignit să mai învieze? Cine va crede una ca aceasta? Această înviere este o nebunie pentru Greci, o piatră de poticnire pentru Iudei. Dar toți Apostolii o mărturisesc: Dumnezeu L'a înviat suntem martorii Lui.

Dacă tăgăduim învierea Lui, răpim Domnului coroana de Fiul lui Dumnezeu, facem din El un dascăl oarecare, un învățător al legii. Nu mai avem dreptul de a vorbi de învierea noastră, de viața vecinică.

Dacă Hristos n'ar fi înviat din morți, atunci noi, sărmani păcătoși, am fi osândiți la moarte pe vecie.

Învierea Domnului și învierea noastră sunt unite în acel minut cuvânt: „Eu sunt învierea și viața cel ce crede în Mine, de va și muri, viu va fi.”

Isus cel răstignit și cel înviat este temelie credinței creștine, de aceea mărturisim cu bucurie: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dărându-le.” Tălmăcire S. M

CREȘTINĂ

Credința e o floare scumpă, credința este o comoară și omul care o găsește nu-i pare viața o povară. Credința în ceresul Tată îi dă creștinului tărie, Credința îi dă și răbdare, credința îi dă bucurie.

Credința pe creștin învață, cum să se roage cu putere, Credința îi dă multă pace când se găsește în durere, Credința îi alungă frica, credința îl îmbărbătează, Credința din somn îl trezește atunci când dansul dormitează

Credința îi tămăduiește atâtea rane sufletești, Credința ușor îi răstoarnă și multe planuri pământești. Credința tare, neclintită și munții din loc îi urnește, Și cât de fericit e-aceia ce cu credința se'ntâlnește!

O Doamne, Te rugăm pe Tine cu lacrimi și cu umilință Ajută-ne pe lumea asta să fim cât mai tari în credință Ajută-ne să putem face și cât mai multe fapte bune Ca să venim cu toți la Tine, când viața noastră va apune I. T.

Lubiților, fiindcă Hristos ne-a făcut vii, să rămânem vii, și să nu ne mai întorcem din nou la moartea dinainte, căci Hristos nu mai moare.

Sf. Ioan Gură de Aur

Intristarea și scârba pot duce la împărăția cerurilor, dar desmerderea și trândăvia duc în gheena.

De aceea calea uncea e strâmtă, iar a celeilalte e largă.

Sf. Ioan Gură de Aur

Să credem în Isus

„Cine umblă în întuneric și n'are lumină, să se înroadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeu lui” (Isaia 50,10).

Precum ucenicii Domnului au cunoscut întunericul cel mai adânc când stăteau plini de frig cu ușile închise, așa vine și întunericul asupra noastră când Dumnezeu ne îndrumază în alt chip după cum dorim, când ne ia din mâini munca cea scumpă nouă, când ne trimite o desamăgire după alta, când nu răspunde la rugăciunile noastre, când noi strigăm și El tace, încât așteptarea noastră devine o grea încercare. Dar atunci se va arăta, dacă ne încredem în Dumnezeu, chiar când El își ascunde fața de la noi. Din această pricină a timis El pe Fiul Lui pe pământ; de aceea L'a lăsat să moară pentru păcatele noastre și L-a înviat pentru mântuirea noastră. El a murit și a înviat la lumina zilei ca noi să credem când suntem în mijlocul întunericului. Cine are pe acest Isus ca pe Mântuitorul Lui acela are Lumina și crede, chiar dacă nu vede.

Tălmăcire SORA MARIA

M. Sa Regele și Marele Voevod Mihai

au vizitat trupele concentrate la granița de Vest a țării. Entuziasta primire făcută de soldați și populație.

În ziua de 7 Aprilie, Majestatea Sa Regele însoțit de Marele Voevod Mihai, de d. primministru Armand Călinescu, precum și de mai mulți demnitari și membrii ai guvernului, au vizitat trupele concentrate în regiunea de Apus a țării.

Majestatea Sa, a fost primit, cu calde și entuziaste manifestații de simpatie din partea armatei cât și a populației civile.

După sosirea în regiunea concentrărilor, Majestatea Sa a plecat să

viziteze zona fortificațiilor și a inspectat cu amănunțire trupele cantonate la: Huedin, Zalău, Șimleul Silvaniei, Marghita. Pretutindeni s'a interesat de starea trupelor, a cercetat hrana, armamentul și a vizitat inopinant mai multe cantonamente.

S'a remarcat starea excelentă a trupelor.

Pe tot locul pe unde au trecut Majestatea Sa Regele și Marele Voevod Mihai au fost obiectul unor îndelungi manifestații de dragoste.

Inarmările Statelor Unite

Fața de agravarea situației din Europa, Statele Unite ale Americii, au luat și ele hotărârea să grăbească mai mult decât până acum, înarmările.

Un ziar din Capitală, publică cifre impresionante în aceasta privință. Dăm și noi în rezumat aceste cifre:

Pentru lucrări pe grabnică trebuință în legătură cu înarmarea, bugetul St. Unite, prevede nu mai puțin de 32 miliarde lei, împărțit precum urmează:

Pentru construirea a 3000 avioane de vânătoare: 10 miliarde lei. Pentru aprovizionarea cu muniții, 3 miliarde.

Pentru susținerea industriei or cari lucrează pentru aviație, 1 miliard. Pentru fortificații, 240 miliarde.

Pentru pregătirea de piloți de aviație, 3 miliarde. Pentru sporirea și întărirea garnizoanelor din Panama, 3 miliarde. Pentru întărirea bazelor navale și aeriene depe coastele Atlanticului și Pacificului, 12 miliarde.

Ieșind din politica lor de nepăsare față de Europa, St. Unite la fel cu Marea Britanie sunt hotărâre să intervină împotriva oricui ar mai încerca să tulbure pacea.

Realegerea d-lui Lebrun ca președinte al Franței

Unitatea poporului francez în fața primejdiei

Miercuri săptămâna trecută s'a făcut alegerea de președinte al republicii franceze.

Omul cel mai potrivit pentru aceasta a fost socotit de toți președintele de până aci d. Albert Lebrun. De aceea deși acest lucru nu se mai întâmplase, reprezentanții națiunii au rugat pe d. Lebrun să și pună din nou

candidatura. A obținut majoritatea absolută (506 voturi), fiind proclamat din nou pe timp de 7 ani, președinte al Franței.

Reprezentanții națiunii franceze au știut să dovedească și de astădată, că în clipele grele, poporul francez știe să facă frontul unic în fața primejdiei.

Italia a ocupat Albania

După lupte violente mica țărișoară a căzut în mâinile italienilor. Cauzele acestui atac neașteptat. Un nou „bold“ de neliniște în sud-estul Europei.

În atmosfera încărcată a Ierii, o nouă bombă a făcut explozie săptămâna trecută. Italia a ocupat Albania pe neașteptate.

Se șvonișe încă mai înainte despre acest gând al Italiei, însă atât oficialitatea, cât și presa italiană îl desminșiseră în chip hotărât. Cu toate acestea faptul s'a produs mai repede decât s'ar fi așteptat cineva (o dovadă și aceasta, despre câtă „valoare“ au „desminșirile“ și „asigurările“, pe cari țările și le dau unele altora).

Cauza acestui neașteptat atac, se pare că n'ar fi alta decât aceasta:

Italia ar fi voit să facă din Albania un fel de stat vasal (supus) ei, ceea ce albanezii, oameni mândri și dârzi cari țin la libertatea lor mai mult ca la orice, n'au admis. Drept urmare Italia a trimis zilele trecute Albaniei un ultimatum, pe care acesta, la respins. A doua zi trupele italiene au debarcat în Albania prin porturile Durazzo și Valona, înaintând fulgerător spre interiorul țării. După lupte grele, trupele albaneze au fost silită a se retrage. Forțele italiene au cuprins întreagă Albania.

Inarmările navale

Frigurile războiului hântuie biata omenire cu o furie mare, ca nici odată. — Pe măsură ce se vorbește mai mult de pace, pe măsura aceia statele se înarmează tot mai mult. Unele statistici arată gradul de înarmare a principalelor state de pe glob, în ce privește flota de război. — Se spune de altfel că viitorul război se va da pentru cucerirea și stăpânirea apelor.

Astăzi cele mai grele vapoare de război din lume le are Anglia, Statele Unite și Japonia.

Anglia are tunuri pe vasele sale de război cari pot slobozi obuze în greutate de 1000 Kgr., Franța de 900 Kg., iar Germania numai de 335 Kgr.

Din 1914 până în 1939, flota de război a diferitelor state a sporit după cum urmează: St. Unite cu 41%, Japonia cu 76%, Italia cu 43%, Anglia cu 38%, Franța cu 29%. Toate acestea numai liniște și pace nu vestesc.

O știle stau față'n față

Un tablou comparativ asupra capacității militare a Franței, Angliei, Germaniei și Italiei câți oameni și arme au fiecare

Material uman soldați și explosibil	FRANȚA	ANGLIA	GERMANIA	ITALIA
Numărul diviziilor în timp de pace	36	19	51	45
Numărul oamenilor sub arme	480.000	227.000	615.000	500.000
Numărul oamenilor mobilizabili	2.000.000	532.000	1.230.000	1.000.000
Numărul diviziilor în caz de mobilizare	154	45	102	90
Totalul oamenilor mobilizabili	10.000.000	50.000.000	14.000.000	7.000.000
Tancuri	2000	1500	3500	300
Mitraliere	35.000	10.000	50.000	30.000
Tunuri	9000	2000	14.000	10.000

Correspondentul ziarului „Paris Soir“ la Londra a întocmit acest interesant tablou comparativ. În acestea se spune cu drept că sunt „țări“ oamenii. Ce nenorocire!

Ultima oră

Înțelegerea dintre Anglia și Polonia

La începutul acestei luni, d. Bech ministru de externe al Poloniei s'a dus la Londra, unde a avut îndelungi înțelegeri cu d. Chamberlain primul ministru englez și lordul Halifax ministrul de externe. Intre cele două țări s'a făcut o înțelegere în scopul de a se ajutama una pe alta atunci când vreuna din ele, ar fi atacată.

Paralel cu acest acord, se studiază și problema încheerii unei alianțe militare.

Germania și-a formulat pretențiile față de Polonia

Agenția „Reuter“ crede a ști că Germania cere:

1. Permișiunea de a construi o av-

tostradă prin teritoriul polonez.

2. Soluționarea chestiunii Danzigului în conformitate cu dorințele Germaniei.

3. Cedarea câtorva districte din Silezia de Sus cu populație germană precum și a unei zone dealungul noii frontiere polono-cehe și

4. O serie de alte puncte de o însemnătate mai redusă.

Agenția „Reuter“ adaugă că Germania ar fi lăsat Poloniei un anumit timp pentru a examina dorințele exprimate, făgăduind „a nu se mișca“ în tot acel timp.

Nu există o confirmare a acestor informații, dar nu încapă îndoială că Germania face storfări spre a ajunge la o înțelegere pașnică cu Polonia asupra unui număr de probleme care le consideră ca fiind de o însemnătate vitală pentru ea.